

Agenda

Lezingen

vrijdagavond 26 september

Lezing met dia's over het natuurleven in Spanje door Willem Pompert.. Aanvang 210.00 uur.

vrijdagavond 31 oktober

Lezing over het zeehondenopvangcentrum in Pieterburen door Lenie 't Hart. Aanvang 20.00 uur

vrijdagavond 28 november

Lezing met dia's over vleermuizen door Kees Mos-tert. Aanvang 20.00 uur.

Excursie

miaandag 29 december

Ganzenexcursie.:

Afhankelijk van de weersomstandigheden gaat deze excursie naar Zeeland of Friesland. Start om 8.00 uur vanaf het Jan Verwey Natuurcentrum.

Schotland: Weer of geen weer

Dick Passchier

Zondag 18 mei 18.30 uur. De laaddeuren van de North Sea Ferries M.S. Norsea sluiten en de touwen gaan los. Over iets meer dan 12 uur komen we in Hull aan zo zeker als wat. Alle waarschuwingen ten spijt, zoals: Het regent er altijd, peperduur en het link(s)e rijden, is toch Schotland ons reisdoel.

De pessimisten zouden nog bijna gelijk krijgen ook. Het allereerste wat we van Engeland kregen te zien waren de sluisdeuren van het St. George Dock, omdat we er bijna doorheen voeren. Zelden een dichtere of zeg je dikkere mist gezien. Om even over achten maandagochtend reden we inderdaad wat onwennig aan de linkerzijde van de weg, noordwaarts richting New-Castle. Onze dochter had ons bezworen in die omgeving de Hadrians Wall te bezoeken. De camping in Haltwhistle leek ons een goede basis voor dit doel en dinsdagochtend met een gesloten wolkendek, maar zonder nevel, daarvoor op pad. Het voert wat te ver om de Wall te vergelijken met de Chinese Muur, maar het Romeinse bouwwerk had wel hetzelfde doel nl. de Picten en Schotten ten noorden van de lijn New-Castle -Carlisle te houden. Niet alles is er van over, maar in het midden tussen beide kusten is nog een groot gedeelte in het landschap terug te vinden. Zo'n 12 km hebben we langs de muur gelopen en met eigen ogen gezien dat 2000 jaar geleden de Romeinen iedere natuurlijke hindernis hebben benut om elke ongewenste passage onmogelijk te maken.

Northumberland is nogal heuvelachtig en de Wall buigt mee in elke bocht van het landschap. Aan weerskanten uitgestrekte weiden begrenst door gestapelde muurtjes, zo ver het oog reikt. Op de laagste plaatsen hebben zich plassen of meertjes gevormd of zie je water door het groen heen "schemeren". Kortom een paradijs voor Wulp, Water-snip, Veldleeuwerik en Graspieper. Zelfs hoorden we het "kwik me vit" van de Kwartel. Toevallig stonden we daar nogal hoog om de vogel te traceren. De bron van het geluid stelden we vanuit verschil-

lende posities op de meter nauwkeurig vast, maar nog niet een veertje...!

Ook de woensdag brachten we in de omgeving door. Regelmatig vlogen groepen Sijzen van kleine bosjes naar kleine bosjes (bomen zijn hier dun gezaaid), overal Rouwkwikstaarten en een vrouwtje Middelste Zaagbek. Het landschap nog steeds glooiend, vaak ingezaaid met koolzaad, de gestapelde muurtjes soms onderbroken door brede heggen. Ennnnn.....gaten in het wolkendek!

Donderdag onder nog maar een paar wolkjes door naar Edinburg. Nog meer heuvels, heggen en koolzaadvelden en nog minder bomen. Langs en door fraaie, oude stadjes met elk hun eigen kasteelkerk- of kloosterruïne. Onder een wolkenloze hemel Edinburg bezocht met z'n befaamde "Royal Mile", het bekende Holyrood House, de drukke Princes Street en z'n schitterende closes.(hofjes) Zaterdag steken we over van het oosten naar het westen. Daar waar het stormt als het niet regent en als het dat ook niet doet is er mist. Maar de depressies lagen bij Portugal dus... We bereikten Glen Coe aan het einde van de middag en zetten de caravan op met uitzicht op het Loch. Rondom heuse bergen tot zo'n 1000 meter hoog met in de schaduw nog wat sneeuw. Ze maken deel uit van een rug waarvan de "Ben Nevis" de hoogste is van heel Groot-Brittannië met z'n ruim 1300 meter. Tegen de tijd dat de caravan hadden opgetuigd, het zitje geplaatst en de thee gezet, was het Loch leeggestroomd en was er nog een miezerig stroompje over. Van verschillende kanten roepende Oeverlopers, overvliegende Bonte Kraaien, de caravan bijna opgetild door een Rouwkwikstaart en in het stroompje twee verbaasde Knobbelzwanen op zoek naar al dat water van daarnet. 's Avonds lezen we in de beschikbare documentatie dat Admiraal Nelson voor zijn vloot in Schotland en Ierland ongeveer alle bossen om liet zagen. Door één van de weinige restanten klommen we de zondag omhoog vanuit Kinlochleven. Zowel bomen als bodem met een dikke laag mos bedekt. Aan plantjes veel Maarts viooltje, primula, Vleugel-

tjesbloem, Boshyacint en Vetblad en in het "restaurant" om de honderd meter een Fluitier.

Een korte pauze langs het water leverde een Grote Gele Kwikstaart op en iets wat veel weg had van dat slechte Schotse weer. Daar was die maandag niets meer van te bespeuren en vinden we, weer onder een stralende hemel, het Marken van Schotland ofwel Fort William. Op elke straathoek werd wel een clanlid door een clanlid vermoord en elke oude steen ruikt er naar bloed en whisky. Even daarbuiten steekt de Ben Nevis zijn ruim 1300 meter de lucht in waar drommen toeristen

Grote Gele Kwikstaart

zich verdringen op weg naar de top om daar te ontdekken dat die juist dan in mist gehuld is. We trokken nog een dag uit voor een dagmars boven Glen Coe. Hier zoals het hoort, geen boom dus, wel veen. Bergschoenen zijn nauwelijks toereikend, berglaarzen bijna verplicht. Elke meter is zompen geblazen of het terrein nu vlak loopt of helt. Wanneer er wat rotsen bovenuit staken, sprongen we van de een op de ander om stevast te ontdekken dat ze niet allemaal stevig vastlagen, waardoor je het veenpluis wel van erg dichtbij te zien kreeg. Coby ontdekte in het rondom aanwezige groen een stukje bruin dat niet bleef waar het daarvoor nog lag. Door de kijker bleek het bruin te bestaan uit een twintigtal herten. Als op commando snelde de kudde onze richting uit. Om op ongeveer 300 meter van ons vandaan halt te houden en in een paar modderkuilen te verdwijnen. Even later staken beurtelings hoofden, ruggen, konten en poten boven de rand uit afgewisseld met een stevige schudpartij en een nieuw modderbad. Wanneer ze daarna op de rand stonden uit te druipen viel er aan dit edel wild weinig edels meer te ontdekken. Op de camping terug werden we in vlot Nederlands aangesproken door een Engelse wetenschapper die met een Poolse getrouwd is, in Denemarken werkt en woont, maar o.a. in Noordwijk Berenklauwen onderzocht had naar het voorkomen van sluiwespen, die in kevers uit het ei kruipen en zich daaraan te goed doen...

Woensdag vertrek naar Skye, het eiland van de mist, regen en/of storm en vaak alles tezamen. Bij aankomst op de camping bij Portree, de grootste

plaats van het eiland, ontdekten we nog iets van dat enge Schotse weer, maar de dag daarop was het weer helder en is dat daar zo gebleven. Geluk??

Portree ligt op het noordelijk deel van Skye en van daar uit verkenden we het eiland naar het westen toe langs de kust. Hier een schitterend groen, glooiend boomloos landschap met op sommige plaatsen ruwe bulten tot zelfs stekels (van 50 m. hoog) met namen als "The old man of Store", "Needles" en "Prison". Overall een overdaad aan zompig veen met regelmatig sporen van kleinschalige turfwinning. Onder een bruggetje voedde een Waterspreeuw zijn of haar jong en in een wat grotere plas dreven twee Roodkeelduikers rond. Nog verder naar het westen wees de kaart ons de "Kilt Rock" aan als een bijzondere plek. Het bleek een 80 meter hoge basaltwand te zijn die rechtstandig uit zee oprijst. Een prima plaats om er de Noordse Stormvogels, Aalscholvers en Kuifaalscholvers, en Zwarte Zeekoeten te bekijken. Het even verderop gelegen plaatsje Staffin bestaat uitsluitend uit witte huisjes, op het grijze dak twee of drie kapelletjes, een wit kerkje en een wit schooltje waar tien fietsjes staan geparkeerd en één vuurrode telefooncel. Ter hoogte van dit dorp verlieten we de kustweg om binnendoor over te steken. Je rijdt dan de "Quiraing" binnen. Een massief waar of woeste punten omhoog steken of het plateau aan één zijde omhoog is gedrukt en de vorm heeft van schuine stukken kaas van honderden meters hoog.

Onze voorkeur ging uit naar de woeste punten. De eerste "vangst" hier werd een onbekend vogelgeleid. Dat maakt je nu eenmaal altijd nieuwsgierig. Wanneer het ook nog door de rotswanden uit alle richtingen lijkt te komen wordt je er compleet gestoord van. Er moest nog heel wat klauterwerk aan te pas komen om er achter te komen dat het een Beflijster was. Maar toen hadden we al een hele kudde Raven over ons heen zien vliegen en uit het echt enige struikje tijdens de wandeling een Winterkoning gehoord.

Thuis op de camping hoorden we iedere avond veel Wulpen en een aantal baltsende Watersnippen. Meer indrukken van Skye wilden we opdoen door van het Noord-Westelijke deel over te steken naar het uiterste Zuidwesten. Vanaf de Cape Neist zou je een fantastisch uitzicht hebben. Heel wat vogels kunnen zien. En kans op kleine walvissen hebben.

In deel twee leest u of we daarin geslaagd zijn.

Aan Mc. Dick (clan der drukkers)

Een prima "weer"gegeven reisverslag. Van mij geen "storm van kritiek", maar het "regent" louter complimenten. De geschreven tekst is vaker Schots dan scheef. Een enkele keer is het niet echt leesbaar, maar toen was je waarschijnlijk "beneveld" door de Drambouie. Deze kleine onvolkomenheden verdwijnen echter als "sneeuw voor de zon" bij het lezen van zo'n "glad"geschreven verhaal.

Mc. Rien (clan der tikkers)